

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem .....
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2019, č. j. JMK 134804/2019, sp. zn. S-JMK 130953/2019/OD/VW

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Brna rozhodnutím ze dne 8. 7. 2019, č. j. ODSČ-93283/18-23, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, neboť nezjištěný řidič jím provozovaného vozidla Alfa Romeo registrační značky ..... dne 19. 10. 2017 ve 12:43 hod. na křižovatce ulic Gorkého a Jaselská v Brně neoprávněně zastavil na křižovatce. Za přestupek uložil správní orgán žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že byl zkrácen na svém právu vznést námitku podjatosti oprávněné úřední osoby dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť nebyl vyrozuměn o tom, kdo bude v odvolacím řízení rozhodovat, třebaže na to má dle zákona nárok. Na žádost zástupce žalobce o sdělení jména oprávněných úředních osob žalovaný vůbec nereagoval. Žalobce proto namítá, že oprávněná úřední osoba paní V. W. je vůči němu podjatá, neboť její postup v řízení nasvědčuje tomu, že se snažila žalobce zbavit možnosti námitku podjatosti podat, zřejmě v důsledku negativního citového vztahu k jeho zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností, což zavdává nutnost vyššího pracovního výkonu jmenované. Oprávněná úřední osoba nepochybně vnímá jako neúspěch to, že krajský soud v minulosti častokrát zrušil jí vypracovaná rozhodnutí a nepokrytě dává najevo antipatie ke zmocněnci žalobce a zmiňuje jeho údajné „obstrukční“ jednání. Paušální negativní přístup ke všem věcem určitého zástupce může dle žalobcem citované judikatury vést až k pochybnostem o nestrannosti soudce. Ze stejného důvodu namítá žalobce podjatost Mgr. F., který taktéž nepravdivě nařkl zástupce žalobce P. K. z obstrukcí a vyjadřuje se o něm dehonestálně. Žalovaný již v minulosti tyto informace jiným účastníkům nesdělil (což mu bylo vytýkáno i před soudem), v jednání žalovaného je tedy třeba vidět úmysl s cílem zbavit žalobce procesního práva vznést námitku podjatosti. Obsahově identickou námitku řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 – 21, kde vyjádřil jednoznačný názor, že není-li účastník řízení ke své žádosti poučen o oprávněných úředních osobách, a tvrdí-li jejich podjatost, jde o vadu řízení, pro kterou soud rozhodnutí zruší.
3. Žalobce dále namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu existence překážky věci rozhodnuté. Proti žalobci totiž bylo již v minulosti vedeno řízení o přestupku řidiče se stejným předmětem, které bylo následně zastaveno. Jedná se o totožné jednání, pouze jinak skutkově a právně kvalifikované. Rozhodující je dle žalobce totožnost skutku, tj. jednání pachatele a jím způsobený následek. Je přitom nerozhodné, zda je žalobce trestán za dané jednání jako jeho původce (řidič vozidla), nebo mu je „jen“ toto jednání přičítáno k odpovědnosti (jako provozovateli vozidla).
4. Správnímu orgánu žalobce vytýká, že mu neposkytl možnost „vyřídit“ věc uhrazením určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Jednou z podmínek

pro vydání výzvy dle citovaného ustanovení je, že totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Splnění této podmínky nelze formalisticky vázat na to, zda správní orgán zahájil řízení proti řidiči, ale zda opravdu byla známa či zřejmá totožnost řidiče. Dle názoru žalobce totožnost řidiče vozidla známa nebyla. Správnímu orgánu přitom nic nebránilo v tom, aby domnělého řidiče předvolal k podání vysvětlení a věc s ním vyjasnil; teprve poté měl buď zahájit přestupkové řízení, nebo vyzvat provozovatele vozidla k úhradě určené částky.

5. Dle žalobce je samotné ustanovení § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu protiústavní, neboť není ani vhodné, ani potřebné k naplnění zákonného cíle. To, zda bude zahájeno řízení o přestupku řidiče, nebo bude jeho věc za nízký poplatek odložena, závisí jen na tom, zda policie uvede do oznámení přestupku jméno domnělého přestupce, pro což neexistuje racionální odůvodnění. V nynější věci pak pouze doznání žalobce k tomu, že vozidlo řídil, mu přitížilo v tom, že nemohl věc vyřešit výzvou k úhradě určené částky. To je dle žalobce taktéž absurdní, neboť veškeré odklony v sankčním řízení předpokládají naopak zvýhodnění těch, kteří se ke spáchání přestupku doznají.
6. Uložený správní trest je dle žalobce také v rozporu se zásadou zákazu dvojího potrestání, neboť byl potrestán již tím, že vozidlo bylo odtaheno. S ohledem na veřejnoprávní úpravu odtahu vozidla (o odtahu rozhoduje policie *ex officio* v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním), se jedná o sankci svého druhu.
7. Vytýkané jednání dle žalobce dále vůbec není protiprávní. Podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Z použití slučovací spojky vyplývá, že daná povinnost je porušena pouze při kumulativním naplnění obou podmínek. Jelikož dle výroku rozhodnutí neznámý řidič na místě pouze zastavil (a nikoliv stál), nejedná se porušení citovaného ustanovení.
8. Další vadu napadeného rozhodnutí spatřuje žalobce v tom, že rozhodnutí elektronicky podepsala Bc. K. V. W., přičemž v podpisové doložce rozhodnutí je uvedena jako osoba podepisující rozhodnutí Mgr. K. F., který však rozhodnutí doručené žalobci nepodepsal. Správní řízení má dle žalobce vést pouze jedna oprávněná úřední osoba, která má i věc rozhodnout a podepsat se pod rozhodnutí. Pokud je oprávněná úřední osoba těsně před rozhodnutím nahrazena svým vedoucím, zvyšuje se riziko korupčního prostředí a je porušeno právo žalobce na přímost správního řízení.
9. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že vada řízení spočívající v nesdělení jména oprávněné úřední osoby by mohla vést ke zrušení rozhodnutí jen tehdy, pokud by skutečně rozhodovala podjatá osoba. Žalobce však pouze účelově a lživě obviňuje úřední osoby, které se záhadně znají se všemi přestupci a mají k nim vždy antipatický vztah. Usnesení o zastavení řízení o přestupku řidiče nepředstavuje překážku věci rozhodnuté, neboť jím bylo rozhodnuto v jiném řízení, což vyplývá i z § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu se vydává pouze v případě,

že bezprostředně po spáchání přestupku není ani z podkladů pro zahájení řízení zřejmé, kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu přestupkové řízení zahájit. Odtah vozidla dle žalovaného není trestem, ale odstraněním překážky provozu. Pokud zákon stanoví, že vozidlo nesmí v křižovatce zastavit a stát, znamená to, že nesmí ani zastavit ani stát. Žalovaný proto navrhuje, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
12. Žaloba **není** důvodná.
13. Podle § 15 odst. 4 věty první správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.
14. Krajský soud ověřil ze správního spisu, že žalobce v odvolání požádal úřad, který bude o odvolání rozhodovat, aby jej před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Jakkoliv se nejedná o formulaci zcela odpovídající znění § 15 odst. 4 správního řádu, je zřejmé, že žalobce nežádal o sdělení informace o tom, kdo je odvolacím orgánem, ale o informaci o konkrétních osobách, které budou v odvolacím řízení rozhodovat.
15. Na žádost žalobce správní orgány již nijak nereagovaly. Takový postup, kdy je účastník řízení o tom, kdo ve věci rozhodoval, prakticky vyrozuměn až v napadeném rozhodnutí, kdy již nelze vznést námitku podjatosti, představuje vadu řízení, která však nemusí mít vždy vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018 č. j. 3 As 11/2017 - 42). Důvody, pro které účastník řízení považuje úřední osobu za podjatou, lze totiž následně uplatnit v žalobě. Zrušení rozhodnutí žalovaného by bylo na místě pouze tehdy, pokud by tato námitka podjatosti oprávněné úřední osoby byla důvodná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017 č. j. 2 As 322/2016 - 39, ze dne 20. 11. 2014 č. j. 9 As 121/2014 - 33, ze dne 27. 4. 2020, č. j. 1 As 473/2019 - 39, nebo ze dne 20. 10. 2020, č. j. 6 As 169/2020 - 57).
16. Z uvedené judikatury dále vyplývá, že námitka podjatosti není důvodná, spočívá-li v obecných tvrzeních, že úřední osoba žalobci úmyslně nezaslala informaci o oprávněné úřední osobě s cílem jej poškodit; nebo spočívá-li v tvrzení předpojatosti či negativních emocí osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec obviněného zastupuje. Také pokud uplatní účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 - 32).
17. Také v nynější věci žalobce podjatost úředních osob spatřuje zejména v jejich postupu v nynějším řízení, hodnocení procesních úkonů zástupce žalobce jako obstrukcí a obecně negativní „náladě“ vůči zmocněnci žalobce ve správním řízení (který dle vlastních slov ve vztahu k oprávněným úředním osobám „zavdává nutno vyššího pracovního výkonu“), což ovšem již *a priori* pochybnosti o podjatosti těchto osob založit nemůže. Tím se nynější případ liší od věci projednávané Nejvyšším správním soudem v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 - 21, v níž naopak žalobce

konkrétně tvrdil, že se osobně občansky angažoval ve věci prověřování spolupráce oprávněné úřední osoby s bývalou StB. Je proto třeba uzavřít, že postup žalovaného představuje vadu řízení, která ovšem v nynějším případě vliv na zákonnost rozhodnutí neměla.

18. Námitka existence překážky věci rozhodnuté taktéž není důvodná. S obecnými východisky žalobce lze souhlasit. Již z čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) vyplývá, že nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem. Uvedený článek se uplatní i v případě postihu za přestupky, které lze podřadit pod pojem trestní obvinění ve smyslu Úmluvy. Na zákonné úrovni je daná zásada provedena v § 77 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), podle něhož nikdo nemůže být obviněn z přestupku za skutek, o němž již bylo v jiném řízení proti téže osobě pravomocně rozhodnuto mimo jiné tak, že spáchání skutku se nepodařilo obviněnému prokázat. Ze zákona tedy vyplývá, že rozhodující je posouzení totožnosti skutku, i v tom lze dát žalobci za pravdu. Podstatou skutku je přitom dle doktríny právně relevantní jednání pachatele a jím zapříčiněný právně významný následek.
19. V čem se již žalobce mýlí, je to, že totožnost skutku je dána v případě jednání, které vykazuje znaky porušení povinnosti řidiče (zde povinnosti zákazu zastavení dle § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu) a jednání či opomenutí provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla jakoukoliv osobou na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
20. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, oba přestupky sledují jiný účel. Zatímco subjektivní odpovědnost řidiče za přestupek je následkem jeho protiprávního jednání, objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je výrazem jeho širší odpovědnosti provozovatele vozidla, které si musí být vědom každý, kdo se rozhodne opatřit si vozidlo. Předmětem řízení o přestupku řidiče je zaviněné porušení konkrétní povinnosti řidiče, zatímco v řízení o přestupku provozovatele vozidla je provozovatel objektivně odpovědný za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). Jedná se tudíž o jiné jednání a zastavení řízení o přestupku řidiče vozidla proto nezakládá překážku zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.
21. Naopak, zákon o silničním provozu v § 125f odst. 5 písm. b) výslovně předpokládá, že řízení o přestupku provozovatele vozidla se zahájí poté, kdy příslušný správní orgán učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče a v případě, že je poté řízení o přestupku řidiče zastaveno, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Krom toho, že zákon v tomto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče, vychází zároveň z předpokladu, že se jedná o totožný skutek.
22. I ohledně namítaného odepření možnosti „vyřídit“ věc uhrazením určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, lze odkázat na závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45. Vyplývá z něj, že

výzva k uhrazení určené částky předchází zahájení řízení podle § 125f zákona o silničním provozu jen tehdy, jsou-li naplněny podmínky dle § 125h odst. 1 tohoto zákona, tedy také že není známa totožnost řidiče vozidla a ani není zřejmá z podkladů pro zahájení přestupkového řízení. Totožnost řidiče je zřejmá typicky také tehdy, pokud z podkladů pro zahájení řízení o přestupku vyplývají indicie důvodně nasvědčující tomu, že vozidlo řídila určitá osoba.

23. V nynějším případě správní orgán vycházel ze zápisu o podaném vysvětlení vyhotoveném před zahájením řízení v den spáchání přestupku 19. 10. 2017. Dle tohoto zápisu žalobce uvedl, že tohoto dne zaparkoval na ulici Gorkého vozidlo on. Zápis o podaném vysvětlení žalobce také podepsal. Krajský soud si je vědom toho, že podání vysvětlení před zahájením řízení nedostačuje pro prokázání viny žalobce. Správní orgán nicméně nepochybil, pokud toto vysvětlení vyhodnotil jako indicii důvodně nasvědčující tomu, že vozidlo řídil právě žalobce.
24. Zahájení řízení o přestupku řidiče tedy v nynějším případě nezáviselo na libovůli policistů nebo správního orgánu, ale bylo důsledkem především aktivity samotného žalobce. Na tom neshledává krajský soud nic nezákonného ani protiústavního.
25. Naprosto zcestná je argumentace žalobce, že mu toto „doznání“ přitížilo tím, že nemohl věc vyřešit úhradou určené částky dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Za prvé, nejedná se o doznání, neboť žalobce se vyjádřil toliko v podání vysvětlení, v němž ovšem zároveň popřel právní kvalifikaci skutku. Zejména však správní orgán musí postupovat tak, jak mu stanoví zákon. Ten, jak již bylo uvedeno výše, v případě existence indicií důvodně nasvědčujících tomu, že vozidlo řídila konkrétní osoba, zahájí (pokud tomuto postupu nebrání jiné překážky) řízení o přestupku s touto osobou, což již do budoucna použití postupu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vylučuje. Analogie s odklony dle trestního práva je proto nepřijatelná.
26. V nynější věci nebyla porušena ani zásada zákazu dvojího potrestání, neboť jak ve svém vyjádření uvedl též žalovaný, odtah vozidla (třebaže jeho náklady nese provozovatel) není trestem. Nemá totiž žádnou represivní funkci, jeho smyslem je výhradně odstranit překážku provozu na pozemní komunikaci tak, aby bylo možné tuto pozemní komunikaci bezpečně užívat k určenému účelu.
27. Žalobci nelze dát za pravdu ani v tom, že by dané jednání vůbec nebylo protiprávní, neboť zákaz dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním se vztahuje pouze na situace, kdy řidič s vozidlem na křižovatce kumulativně zastavil a stál. K tomuto závěru nemůže vést toliko použití slučovací spojky, neboť ta sama o sobě dává najevo pouze to, že jde o spojení dvou informací (zde větných členů v souřadném poměru, tj. ani jeden není gramaticky ani významově závislý na druhém, oba mají stejnou platnost a mohou existovat samostatně).
28. Pokud by snad žalobce měl na mysli, že formulaci „řidič nesmí zastavit a stát“ je třeba vnímat optikou formální výrokové logiky jako negaci konjunkce, tj. jinými slovy, že řidiči je dovoleno v křižovatce zastavit, a je mu dovoleno zde i stát, ovšem nikoliv kumulativně, taková interpretace se jeví na první pohled absurdně. Vedla by k úplnému vyprázdnění minimálně té části normy, která stanoví zákaz zastavení, popřela by úmysl zákonodárce (který by jinak jistě zakázal toliko stání) i smysl právní úpravy, kterým je zajistit bezpečnost provozu na pozemních komunikacích tím, že se na exponovaných a

nepřehledných místech nebudou nacházet žádná zastavená ani stojící vozidla (tj. nepřehledné úseky komunikací, křižovatky, přechody pro chodce atd.). Vše uvedené vede k jednoznačnému závěru, že formulace „řidič nesmí zastavit a stát“ nepředstavuje negaci konjunkce, nýbrž konjunkci negací, tedy „řidič nesmí zastavit a řidič nesmí stát“, nebo slovy žalovaného, „řidič nesmí zastavit ani stát“.

29. K poslední námitce žalobce krajský soud ze správního spisu ověřil, že napadené rozhodnutí je v listinné podobě podepsáno Mgr. K. F. a zároveň Bc. K. V. W. s doložkou „Za správnost vyhotovení“. Krajský soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalobce, že v elektronické podobě bylo rozhodnutí doručeno zástupci žalobce s elektronickým podpisem druhé jmenované. Obě uvedené osoby byly ve správním řízení oprávněnými úředními osobami, což vyplývá taktéž ze záznamu ve správním spise.
30. Podle § 15 odst. 2 správního řádu *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“)*. Není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že by měla v celém řízení činit úkony pouze jedna oprávněná úřední osoba, naopak zákon výslovně používá plurál. Není tedy vyloučeno, a zpravidla ani není neobvyklé, že v jednom správním řízení činí úkony více oprávněných úředních osob.
31. Podle § 69 odst. 1 správního řádu písemné vyhotovení rozhodnutí musí mimo jiné obsahovat podpis oprávněné úřední osoby. *Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.*
32. Správní řád tak rozlišuje mezi oprávněnou úřední osobou, jež odpovídá za obsah rozhodnutí, tedy jeho věcnou správnost a zákonnost, a jenž podepisuje originál správního rozhodnutí, a mezi úřední osobou, která odpovídá za jeho písemné vyhotovení, tj. formální stránku, a která může podepisovat jeho stejnopisy (srov. též Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, s. 622). Dokumenty doručované elektronicky prostřednictvím datové schránky mohou být podepsány jak oprávněnou úřední osobou, tak úřední osobou, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014 – 76).
33. Z uvedeného vyplývá, že postup žalovaného při podpisu a doručení stejnopisu písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí odpovídá zákonným požadavkům a nevykazuje žádné vady. Speklativní a těžko uchopitelná tvrzení žalobce o „nahrazení“ oprávněné úřední osoby vedoucím, riziku korupčního prostředí a obecný poukaz na porušení zásady přímosti správního řízení (ať už jím je myšleno cokoliv; v obecném významu zásada přímosti vyžaduje, aby skutková zjištění měla oporu v provedeném dokazování) nemohou dané závěry zpochybnit.
34. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 18. srpna 2021

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce